

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/323/2014
Identifikačné číslo spisu:	7212215290
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7212215290.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu E. Y., bývajúceho v F., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Vojčík & Partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Rázusová 28, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Leo Vojčík, proti žalovanej KOSIT, a.s., so sídlom v Košiciach, Rastislavova 98, IČO: 36 205 214, zastúpenej JUDr. Martinom Salokom, advokátom v Košiciach, Zvonárska 8, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 28 Cpr 2/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2014, sp. zn. 11 CoPr 8/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2014 sp. zn. 11 CoPr 8/2013 vo výroku, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Košice II zo 4. septembra 2013 č. k. 28 Cpr 2/2012 - 226 vo výroku o zamietnutí žaloby vo veci určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice II rozsudkom zo 4. septembra 2013 č. k. 28 Cpr 2/2012 - 226 žalobu (na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru - výpovede zo 4. mája 2012) zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že výpoveď bola žalobcovi doručená (zrejme omylom uvedené žalovanému) 7. mája 2012 (zrejme omylom uvedené 7. mája 2013) odmietnutím jej prevzatia (§ 38 ods. 4 Zákonníka práce), trojmesačná výpovedná lehota (správne doba) uplynula 31. augusta 2012 (zrejme omylom uvedené 31. augusta 2013) a žalobca neplatnosť výpovede uplatnil v zákonnej dvojmesačnej lehote (§ 77 Zákonníka práce). Dodržanie písomnosti právneho úkonu (aj výpovede) je splnené za predpokladu, že je vyhotovený v písomnej forme a je podpísaný konajúcou osobou (§ 40 Občianskeho zákonníka), pričom konanie žalovanej, ktorá je právnickou osobou, vyplýva z § 9 a 10 Zákonníka práce. Štatutárnym orgánom akciovej spoločnosti, akou je aj žalovaná, je predstavenstvo, ktoré spoločnosť riadi a koná v jej mene. Pokiaľ statovy neurčia inak, oprávnený konať v mene akciovej spoločnosti je každý člen predstavenstva. Členovia predstavenstva, ktorí konajú v mene akciovej spoločnosti a spôsob, ktorým tak urobia, sa zapisuje do obchodného registra. Podľa zápisu v obchodnom registri písomnosti zakladajúce práva a povinnosti žalovanej podpisuje predseda

predstavenstva samostatne alebo predseda spolu s členom predstavenstva a to tak, že k obchodnému menu pripoja svoje vlastnoručné podpisy. Ako predseda predstavenstva žalovanej je v obchodnom registri Okresného súdu Košice I zapísaný C. D., C. D. je jedným z členov predstavenstva. Zo splnomocnenia z 11. novembra 2009, udeleného predsedom predstavenstva C. D. (generálnemu riaditeľovi) vyplýva, že tento je oprávnený na konanie v pracovnoprávných vzťahoch aj na udeľovanie a odvolávanie plných mocí, špeciálnych poverení a poverení zamestnancov spoločnosti a tretím osobám pre určité úkony alebo sériu úkonov nevyhnutných pre vykonávanie funkcie a poverení, ktoré im boli udelené. C. D. ako generálny riaditeľ žalovanej splnomocnil 2. decembra 2011 zamestnanca, vedúceho personálneho oddelenia, A. D., aby v mene žalovaného podpisoval okamžité skončenia pracovného pomeru podľa § 68 Zákonníka práce a výpovede podľa dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. c/, d/ a ods. 2 Zákonníka práce. Aj keď na predmetnej výpovedi nie je uvedená skutočnosť, že túto za žalovanú podpísal (na základe uvedeného splnomocnenia) A. D., tento chýbajúci údaj podľa názoru súdu nerobí výpoveď neplatným právnym úkonom, lebo z predložených listinných dôkazov (§ 9 Zákonníka práce) vyplývalo jeho oprávnenie konať v mene žalovanej pri skončení pracovného pomeru. V ďalšom texte odôvodnenia sa potom zaoberal tým, či boli splnené aj ďalšie formálne a hmotnoprávne podmienky výpovede. Konštatoval že je nepochybné, že žalobca podľa lekárskeho posudku v dôsledku poškodenia sluchu stratil spôsobilosť vykonávať doterajšiu prácu závozníka. Za takýchto okolností môže zamestnávateľ skončiť pracovný pomer so zamestnancom len v prípade, ak už nemá možnosť zamestnanca zamestnávať ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce a zamestnanec nie je ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorá mu bola ponúknutá. Splnenie týchto predpokladov musí byť preukázané v čase výpovede z pracovného pomeru. Súd dospel k záveru, že v čase skončenia pracovného pomeru žalovaná nedisponovala pracovným miestom vhodným z hľadiska zdravotného stavu žalobcu a preto ho nemala možnosť ďalej zamestnávať ani na kratší pracovný čas. Návrh na vykonanie dôkazu - vylúchu uvedeného svedka - nepovažoval za opodstatnený. Pokiaľ sa žalobca domáhal aj určenia, že jeho ochorenie sluchu je chorobou z povolania, súd dospel k záveru o nedostatku naliehavého právneho záujmu na takomto určení a o absencii pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. apríla 2014 sp. zn. 11 CoPr 8/2013 rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby vo veci určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru zmenil tak, že určil, že výpoveď daná žalobcovi 7. mája 2012 je neplatná. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby vo veci určenia, že poškodenie zdravia žalobcu zaraditeľné do položky č. 38 je chorobou z povolania a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Nepovažoval za správny záver prvostupňového súdu, že IX. D. bol oprávnený konať v mene žalovanej pri skončení pracovného pomeru žalobcu To z dôvodu, že udelené mu „splnomocnenie“ nesprávne vyložil, preto dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu splnenia formálnoprávných podmienok výpovede a na základe toho aj k nesprávnemu záveru o platnosti výpovede danej žalobcovi. Odvolací súd vychádzal z toho, že splnomocnenie z 2. februára 2011 (čl. 130 spisu) možno podľa jeho obsahu pri pripustení výkladu právneho úkonu podľa interpretačného pravidla (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka) považovať za „poverenie“ udelené zamestnávateľom zamestnancovi (IX. D.) podľa § 9 ods. 2 Zákonníka práce v rozsahu oprávnenia vo veciach skončenia pracovného pomeru so zamestnancami podľa § 63 ods. 1 písm. c/ a d/, ods. 2 a § 68 Zákonníka práce. Uvedené splnomocnenie oprávňovalo zamestnanca A. D. vykonať právny úkon - dať výpoveď z pracovného pomeru žalobcovi v mene žalovanej a to namiesto jeho štatutárneho zástupcu. To znamenalo, že na písomnej výpovedi malo byť uvedené meno a priezvisko A. D. ako zamestnanca, ktorý mal poverenie dať výpoveď namiesto štatutárneho zástupcu a k nemu mal byť pripojený jeho podpis. Uvedené náležitosti však v danom prípade neboli splnené, lebo na výpovedi nie je uvedené meno a priezvisko (prípadne funkcia) A. D., ktorý dal v mene žalovanej výpoveď a bol teda konajúcou osobou, ale je napísané meno a priezvisko generálneho riaditeľa G. D.. Tento však nebol konajúcou osobou podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, čo v konaní nebolo sporné, lebo sama žalovaná tvrdila, že IX. D. bol oprávnený dať výpoveď. Vzhľadom na to odvolací súd ustálil, že nebola splnená podmienka platnosti písomného právneho úkonu - výpovede a keďže právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú pre jeho platnosť vyžaduje § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 61 ods. 1 veta druhá Zákonníka práce, prijal záver, že výpoveď daná žalovanou žalobcovi je neplatná. Rozsudok súdu prvého stupňa v uvedenej časti

zrušil z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a dospel k záveru, že námietka zaujatosti vznesená v odvolaní nespĺňa náležitosti v zmysle § 15a ods. 3 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu vo výroku o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru podala dovolanie žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku potvrdí, alternatívne zruší a v rozsahu zrušenia vráti vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvod dovolania z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Podľa jej názoru odvolací súd dospel k záveru, že formálno-právnu podmienkou výpovede je okrem požiadavky na jej písomnú formu aj označenie osoby jej menom a priezviskom. To bez akejkoľvek opory v normatívnom texte dotknutých právnych predpisov, prípadne uvedení odkazu na relevantnú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov alebo právnych názorov formulovaných právnou doktrínou. Krajský súd tak formuloval požiadavky kladené na platnosť právneho úkonu - výpovede z pracovného pomeru svojvoľne a vo veci rozhodol contra legem a aj v rozpore s princípom spravodlivého súdneho konania. Navyše tak krajský súd postupoval v situácii, keď medzi účastníkmi zmluvného vzťahu nebolo pochyb o tom, že konala prostredníctvom osoby riadne poverenej na daný právny úkon a že riadnym spôsobom túto vôľu prejavila prostredníctvom poverenej osoby. Záver o tom, že právny úkon je neplatný sa totiž musí opierať o rozumný výklad dotknutého zákonného ustanovenia. Krajský súd nielenže svojvoľne formuluje formálno-právne náležitosti výpovede, ktoré žiadny právny predpis nevyžaduje, ale nenaplnenie týchto „formálno-právnych“ náležitostí má podľa ním vysloveného názoru, za následok nespĺnenie podmienky platnosti písomného právneho úkonu, preto výpoveď sankcionuje neplatnosťou. Podľa jej názoru spôsob uvažovania, prezentovaný krajským súdom, určiť za neplatný akýkoľvek právny úkon, keďže si sám konštruuje náležitosti, ktorých nespĺnenie následne sankcionuje neplatnosťou. Mala za nepochybné, že výpoveď bola daná v písomnej forme a zákonná požiadavka na formu právneho úkonu bola v okolnostiach daného prípadu dodržaná.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že pre platnosť písomného právneho úkonu sa vyžaduje podpis konajúceho, ktorým je napísanie mena fyzickej osoby jej vlastnou rukou. Aj keď právne predpisy nevyžadujú nevyhnutne čitateľný podpis konajúcej osoby, musí ísť o charakteristický ťah písma, ktorý podpisujúceho dostatočne individualizuje. V prípade, že podpis pochádza od konajúcej osoby, ale konajúcu osobu nemožno identifikovať ide o tzv. „nepravý podpis“ (E. O. M. - Podpis na súkromných listinách, Justičná revue, 60, 2008 č. 2 s. 204). Z uvedeného podľa jeho názoru vyplýva, že v prípade, ak podpis nie je vôbec čitateľný, treba ho doplniť o prepis mena konajúcej osoby v čitateľnej forme. Vzhľadom na uvedené opätovne poukázal na to, že podpis osoby na výpovedi zo 4. mája 2012 nie je vôbec čitateľný a bez doplnenia prepisu mena konajúceho v čitateľnej forme by nebolo možné zistiť, kto výpoveď za žalovanú podpísal. Za konajúcu osobu je vo výpovedi označený G. D., generálny riaditeľ s nečitateľným podpisom. Avšak z konania vyplynulo, že podpis uvedený na výpovedi mu nepatrí, ale patrí vedúcemu personálneho oddelenia Ing. Milanovi Gécimu. Preto tento podpis nemožno považovať za podpis konajúcej osoby v zmysle § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Preto podľa jeho názoru odvolací súd rozhodol správne, navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods.1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

V zmysle § 242 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale aj v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 Ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako

ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žiadna z týchto väd nebola v dovolaní namietaná a jej existenciu nezistil ani dovolací súd.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada ktorá (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal, ani dovolací súd vadu konania v zmysle § 242 ods. 1 písm. b/ O.s.p. nezistil.

Žalovaná v dovolaní namietala, že rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Žalobca sa v danom konaní (okrem iného) domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru - výpovede zo 4. mája 2012.

Z hľadiska skutkového stavu bolo v preskúmvanej veci zistené, že medzi účastníkmi bola 23. októbra 2006 uzavretá pracovná zmluva v znení jej zmien a doplnkov. Podľa Obchodného registra štatutárnym orgánom žalovanej (akciovej spoločnosti) je predstavenstvo v uvedenom zložení, písomnosti zakladajúce práva a povinnosti spoločnosti podpisuje predseda predstavenstva (Alberto Gerotto) samostatne alebo predseda spolu s členom predstavenstva a to tak, že k obchodnému menu spoločnosti pripoja svoje vlastnoručné podpisy. Splnomocnením z 11. novembra 2009 (čl. 125 spisu) splnomocnil C. D., predseda predstavenstva žalovanej pána C. D. - generálneho riaditeľa žalovanej na špecifikované úkony, vrátane pracovnoprávných úkonov v uvedenom rozsahu. Splnomocnením z 2. decembra 2011 (čl. 130 spisu) podpísaný G. C. - generálny riaditeľ žalovanej splnomocnil A. D., vedúceho personálneho oddelenia, aby v mene žalovanej podpisoval okamžité skončenia pracovného pomeru podľa § 68 Zákonníka práce a výpovede podľa dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 Zákonníka práce. Dňa 7. mája 2012 bola žalobcovi doručená výpoveď z pracovného pomeru podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce - zákona č. 311/2001Z z. - odmietnutím jej prevzatia, čo potvrdili svedkovia Y. S. a A.n D. (čl. 96 spisu), ktorá skutočnosť nebola v konaní ani sporná. Dôvodom výpovede, ako z jej obsahu vyplýva, bola zdravotná nespôsobilosť žalobcu vykonávať doterajšiu prácu závozníka (od 28. apríla 2011 do 27. apríla 2012 bol dlhodobý PN), keď vzhľadom na jeho zdravotný stav žalovaná nemá možnosť ho ďalej zamestnávať ani na mieste dohodnutom ako miesto výkonu práce v pracovnej zmluve, ani na kratší pracovný čas, ani pre neho nemá akúkoľvek vhodnú prácu. Výpovedná doba bola 3 mesiace a začala plynúť od 1. júna 2012 s tým, že pracovný pomer mal na základe výpovede skončiť 31. augusta 2012. Vo výpovedi je za označením žalovanej t. j. KOSIT a.s., Rastislavova 98, 043 46 Košice, ktoré označenie zodpovedá obchodnému menu zapísanému v

obchodnom registri (čl. 101 spisu) mechanickým prostriedkom uvedené meno a priezvisko generálneho riaditeľa - G. D. s nečitateľným podpisom, pričom v konaní nebolo sporné, že ide o podpis A. D. - vedúceho personálneho oddelenia, splnomocneného na podpisovanie aj výpovedí podľa dôvodu uvedeného v § 63 ods. 1 písm. c/ ZP, z ktorého dôvodu bola daná výpoveď aj žalobcovi. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že aj keď na výpovedi nie je uvedená skutočnosť, že túto za žalovanú podpísal (na základe splnomocnenia) Ing. H., tento chýbajúci údaj nerobí právny úkon - výpoveď - neplatným. V porovnaní s ním odvolací súd dospel k záveru, že na písomnej výpovedi malo byť uvedené meno a priezvisko A. D. (nie meno a priezvisko generálneho riaditeľa), ako osoby splnomocnenej (resp. podľa názoru odvolacieho súdu správne poverenej) dať výpoveď a k nemu pripojený jej podpis. Keďže uvedené náležitosti splnené neboli (na výpovedi nie je uvedené meno a priezvisko A. D., ktorý žalobcovi dal výpoveď, ale meno a priezvisko generálneho riaditeľa), nebola splnená podmienka platnosti písomného právneho úkonu - výpovede, t. j. výpoveď je neplatná. Odvolací súd teda záver o nesplnení písomnej formy výpovede (ako formálnej podmienky jej platnosti) vyvodil „len“ zo skutočnosti, že na výpovedi nebolo uvedené meno a priezvisko (prípadne funkcia) osoby konajúcej (podpisujúcej) za žalovanú t. j. A. D. (bolo uvedené meno a priezvisko generálneho riaditeľa, ktorý, čo nebolo sporné, výpoveď nepodpísal). Preto sa dovolací súd zaoberal správnosťou tohto záveru odvolacieho súdu. Následne sa už odvolací súd totiž nezaoberal správnosťou záveru súdu prvého stupňa týkajúceho sa splnenia aj ostatných podmienok platnosti výpovede danej žalovanou žalobcovi.

Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Podľa § 40 ods. 3 veta prvá Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou.

Podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnickou osobou, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu. Namiesto nich môžu robiť právne úkony aj nimi poverení zamestnanci.

Podľa § 9 ods. 2 Zákonníka práce zamestnávateľ môže písomne poveriť ďalších svojich zamestnancov, aby robili určité právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch v jeho mene. V písomnom poverení musí byť uvedený rozsah oprávnenia povereného zamestnanca.

Podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce výpoveďou môže skončiť pracovný pomer zamestnávateľ aj zamestnanec. Výpoveď musí byť písomná a doručená, inak je neplatná.

Je nepochybné, že predseda predstavenstva (štatutárneho orgánu) žalovanej t. j. C. D. písomne poveril (splnomocnil) na špecifikované právne úkony, vrátane špeciálnych poverení a poverení zamestnancov pre určité úkony alebo sériu úkonov nevyhnutých pre vykonávanie funkcií a poverení, ktoré im bolo udelené, generálneho riaditeľa t. j. C. D.. Tento (generálny riaditeľ) písomne poveril (splnomocnil) na konkrétne právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch - podpisovanie špecifikovaných skončení pracovného pomeru - vedúceho personálneho oddelenia žalovanej t. j. A. D. (§ 9 ods. 2 Zákonníka práce).

Vedúci personálneho oddelenia - IX. D. - v súlade s uvedeným poverením (označeným ako splnomocnenie), ako konajúca osoba (za žalovanú) výpoveď doručenu žalobcovi, odmietnutím jej prevzatia (§ 38 ods. 4 Zákonníka práce), podpísal, čo nebolo v konaní sporné (§ 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Z uvedeného možno vyvodiť, že v danom prípade písomná výpoveď (bola vyhotovená v písomnej forme), doručená žalobcovi (v súlade s § 38 ods. 4 Zákonníka práce), podpísaná konajúcou osobou (§ 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce), spĺňala formálnu podmienku platnosti tohto právneho úkonu vyplývajúcu z citovaného ustanovenia § 61 ods. 1 Zákonníka práce. Skutočnosť (sama osebe), že na písomnej výpovedi, podpísanej konajúcou osobou t. j. povereným zamestnancom na takýto právny úkon, nie je (mechanickým prostriedkom) uvedené aj meno a

priezvisko konajúcej osoby (za označením žalovanej, zodpovedajúcim obchodnému menu zapísanému v obchodnom registri) Ing. H. (uvedené je meno a priezvisko G. D. t. j. generálneho riaditeľa, ktorý A. D. splnomocnil na podpísanie výpovede), nemôže mať za následok nesplnenie formálnej podmienky jej platnosti t. j. písomnej formy, ako nesprávne uzavrel odvolací súd.

Preto záver odvolacieho súdu, podľa ktorého nebola splnená podmienka platnosti - písomnej formy právneho úkonu z dôvodu, že na výpovedi nie je uvedené meno a priezvisko (prípadne funkcia) konajúcej osoby (A. D.), ale je napísané meno a priezvisko generálneho riaditeľa G. D. (nebol konajúcou osobou a výpoveď nepodpísal), nemožno považovať za správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyšší súd Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.